

KATRINE ENGBERG

Η ΓΥΑΛΙΝΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Για τη Σίσε Ένγκμπεργκ, την ηρώίδα και μητέρα μου

ΣΑΒΒΑΤΟ
14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΔΙΑΦΑΝΗ, ΓΥΑΛΙΝΑ φιαλίδια βρίσκονταν στο κλειδωμένο ντουλάπι, πλάι στις σύριγγες μιας χρήσεως και στο δοχείο απόρριψης αιχμηρών αντικειμένων. Μορφίνη και οξυκοδόνη για τους ανυπόφορους πόνους, προλαφαινόνη για τις κολπικές μαρμαρυγές, και το αντιπηκτικό Pradaxa, όλα τους προσεκτικά τακτοποιημένα σε κουτιά από χαρτόνι και πλαστικό. Τυπικός εξοπλισμός στην καρδιολογική κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου της Κοπεγχάγης, για την ανακούφιση και τη βελτίωση της ποιότητας ζωής των πασχόντων, αλλά και για την ανάρρωσή τους κάποιες φορές.

Η νοσοκόμα έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στα φάρμακα κι έκανε έναν νοερό υπολογισμό. Πόσο, αλήθεια, ζύγιζε εκείνος ο ασθενής; Το βάρος του ήταν γραμμένο στην καρτέλα στο κεφάλι του κρεβατιού του, ωστόσο δεν άντεχε να πάει μέχρι το δωμάτιο για να κοιτάξει.

Η νύχτα τής είχε φανεί αιωνιότητα. Χθες, λίγο πριν την αλλαγή της βάρδιας, μια συνάδελφος ειδοποίησε πως είχε αρρωστήσει, κι έλαχε σ' εκείνη ο κλήρος να κάνει διπλοβάρδια. Αντί να περάσει το βράδυ με την οικογένειά της, βρέθηκε να δουλεύει σχεδόν ένα δεκαεξάωρο. Το μυαλό της είχε γίνει κουρκούτι από τον συνεχή βόμβο των μηχανημάτων

και τις απαιτήσεις κι ερωτήσεις των ανήσυχων ασθενών. Τα πόδια της πονούσαν μέσα στα ανατομικά σαμπό και ο αυχένας της ήταν άκαμπτος σαν κούτσουρο.

Χασμουρήθηκε, έτριψε τα μάτια της και είδε το είδωλό της να καθρεφτίζεται στη μεταλλική επιφάνεια της πόρτας του ντουλαπιού. Ήταν τριάντα δύο χρόνων και είχε μονίμως σακούλες κάτω από τα μάτια· η δουλειά της τη διέλυε. Άλλη μία ώρα, και μετά θα σχολούσε και θα πήγαινε στο σπίτι να κοιμηθεί, ενώ η οικογένειά της θα ξυπνούσε και θα έτρωγε δημοτηριακά μπροστά στην τηλεόραση.

Διάλεξε τρία φιαλίδια, τα έβαλε στην τσέπη της ρόμπας της και κλείδωσε το ντουλάπι πίσω της. Τρία επί 10 χλιοστόλιτρα, μαζί με 50 χλιοστόγραμμα Ajmalin ανά χλιοστόλιτρο, λογικά θα επαρκούσαν. Ο ασθενής δεν θα πρέπει να ήταν πάνω από εβδομήντα κιλά, κάτι που σήμαινε πως 30 χλιοστόλιτρα από το φάρμακο που μείωνε τον καρδιακό ρυθμό ισοδυναμούσαν με τη διπλάσια συνιστώμενη ανώτατη δόση. Αρκετή για να του προκαλέσει ανακοπή και να τον γλιτώσει από την ταλαιπωρία. Εκείνον και όλους εμάς, σκέφτηκε και βγήκε στον άδειο διάδρομο, με κατεύθυνση το δωμάτιο 8.

Ο γέρος ήταν πολύ απαιτητικός, μιλούσε αγενώς και γκρίνιαζε για τα πάντα, από τον απαίσιο καφέ του νοσοκομείου μέχρι την αλαζονεία των γιατρών. Όλοι είχαν βαρεθεί τη μουρμούρα του.

Εκείνη έλεγε πάντα ό,τι σκεφτόταν και αντιδρούσε σε όσα την ενοχλούσαν. Σίγουρα δεν ήταν ιδιαίτερα αγαπητή, αλλά και τι να έκανε; Απλώς να παρατηρεί παθητικά την κατάσταση και να παραπονιέται για την έλλειψη προσωπικού και κλινών, όπως οι υπόλοιπες συνάδελφοί της; Σε καμία

περίπτωση! Δεν είχε γίνει νοσοκόμα για να φέρνει καφέδες και να επιδένει μικροτραυματισμούς. Ήθελε να κάνει τη διαφορά.

Προσπέρασε την αργοκίνητη καθαρίστρια που έσπρωχνε στον διάδρομο το καρότσι με τους κουβάδες και τα πατσαβούρια, κρατώντας το βλέμμα στυλωμένο στο δάπεδο από λινόλαιο. Η καρδιά της χτυπούσε ολοένα και πιο δυνατά. Σύντομα θα τα κατάφερνε, θα άγγιζε το μέγιστο των ικανοτήτων της και θα έσωζε μια ζωή. Η προσμονή άρχισε να θεριεύει μέσα της και να υπερτερεί της αίσθησης κενού που συνήθως τη διακατείχε. Αυτή τη στιγμή έτσι έπρεπε να γίνει. Διακουβεύονταν πολλά και το βάρος που κουβαλούσε στους ώμους της ήταν μεγάλο. Αυτή τη στιγμή ένιωθε Θεός.

Κλείδωσε την πόρτα της τουαλέτας του προσωπικού, έπλυνε σβέλτα τα χέρια της στον νιπτήρα με αντισηπτικό και τοποθέτησε τα φιαλίδια του Ajmalin τακτικά το ένα δίπλα στο άλλο. Με τα έμπειρα δάχτυλά της έβγαλε τη σύριγγα μιας χρήσεως από τη συσκευασία της και τη γέμισε με το φάρμακο. Πίεσε το έμβολο από συνήθεια, για να βεβαιωθεί πως δεν υπήρχε αέρας στη σύριγγα. Τσαλάκωσε τη συσκευασία, κάνοντάς τη μια μικρή μπάλα, την οποία παράχωσε στον πάτο του σκουπιδοτενεκέ, κι έπειτα άνοιξε την πόρτα της τουαλέτας, με τη σύριγγα στην τσέπη της.

Έξω από το δωμάτιο 8 έριξε μια διακριτική ματιά πάνω κάτω στον διάδρομο. Δεν είδε ούτε συναδέλφους ούτε ασθενείς που είχαν βγει για να πάνε προς νερού τους. Έσπρωξε την πόρτα και πέρασε στο σκοτεινό εσωτερικό. Το ελαφρύ ροχαλητό από το κρεβάτι φανέρωνε πως ο ασθενής κοιμόταν. Θα έκανε τη δουλειά της με ηρεμία.

Πλησίασε το κρεβάτι και παρατήρησε τον γέρο, που

ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με το στόμα μισάνοιχτο. Γκρίζα μαλλιά και ρυτιδιασμένο, αφυδατωμένο δέρμα. Μια μικρή φυσαλίδα σάλιου είχε σχηματιστεί στο άνοιγμα του στόματος και τα μάτια του βλεφάριζαν ελαφρά. Υπάρχει, άραγε, κάτι πιο αχρείαστο σε αυτόν τον κόσμο από τους γκρινιάρηδες γέρους;

Έβγαλε τη σύριγγα από την τσέπη της κι αφαίρεσε το βιδωτό πώμα από τον φλεβοκαθετήρα που ήταν στερεωμένος πάνω στο λεπτό δέρμα του χεριού του άντρα. Άμεση πρόσβαση στην κυκλοφορία του αίματος προς την καρδιά, μια ανοιχτή πύλη για να περάσει το μακρύ δάχτυλο του Θεού.

Το πλεονέκτημα του Ajmalin ήταν πως το φάρμακο δρούσε ταχύτατα και η παύση του καρδιακού ρυθμού θα συνέβαινε σχεδόν ακαριαία. Έβαλε τη βελόνα στον φλεβοκαθετήρα, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι θα έπρεπε να κρύψει τη σύριγγα αμέσως μόλις ο συναγερμός ενεργοποιούνταν.

Ο ασθενής κουνήθηκε στον ύπνο του. Του χάιδεψε τρυφερά το χέρι. Έπειτα πίεσε το έμβολο.

ΔΕΥΤΕΡΑ
9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΞΙ ΜΕΡΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Κεφάλαιο 1

«ΦΥΣΙΚΑ, ΤΙ ΑΛΛΟ!»

Ο Φρέντερικ σκούπισε το νερό από το μέτωπό του και φόρεσε το κασκέτο στο κεφάλι του. Ανέβασε την κουκούλα του αδιάβροχου, βεβαιώθηκε πως η τσάντα του ποδηλάτου του ήταν κλειστή και βγήκε στον δρόμο. Πάντα το έφερε βάρεως να σηκώνεται από το κρεβάτι στις πέντε και τέταρτο που χτυπούσε το ξυπνητήρι, όμως κάποια πρωινά ήταν χειρότερα από τα άλλα. Σήμερα, η καταρακτώδης βροχή τον δυσκόλευε να θυμηθεί για ποιο λόγο είχε θεωρήσει σκόπιμο να πιάσει δουλειά μοιράζοντας εφημερίδες. Έξι μέρες την εβδομάδα, δεκαπέντε νοικοκυριά στο κέντρο της Κοπεγχάγης, 620 σκαλιά πάνω κάτω. Δυστυχώς, ήταν ο μόνος τρόπος να μαζέψει τα λεφτά για την εκδρομή που θα έκανε η Β' Λυκείου. Και δεν ήθελε να τη χάσει με τίποτα.

Το πρακτορείο Τύπου εξαφανίστηκε στο σκοτάδι πίσω του, καθώς ποδηλατούσε στους πλακόστρωτους δρόμους. Από τα ακουστικά του κινητού στην τσέπη του, η μουσική πλημμύριζε τα αφτιά του, δίνοντάς του ενέργεια. Αμερικανική γκάνγκστα ραπ με βαριά μπασογραμμή και τρελούς στίχους. Ήταν ωραίο, εξάλλου, που είχε τον πιο ζωντανό εμπορικό δρόμο της πόλης όλο δικό του. Σηκώθηκε όρθιος στα πεντάλ, ακολουθώντας τη Στρέγκετ μέχρι

την Γκάμελτορ και σύντομα η Νίτορ εμφανίστηκε μπροστά του. Καλοδιατηρημένα συγκροτήματα διαμερισμάτων με θεόκλειστα παράθυρα και υδροροές από χαλκό, οι οποίες είχαν ξεχειλίσει από τη φθινοπωρινή βροχή, γυμνά δέντρα και παγκάκια με σκουπίδια χωμένα ανάμεσα στα κενά των σκουροπράσινων σανίδων. Οι κολόνες του Δικαστηρίου της Κοπεγχάγης, στο χρώμα της άμμου, φωτιζονταν από την αυγή και υψώνονταν σαν σύμβολο υψίστης ηθικής πάνω από τις παμπάλαιες, υλόγειες παμπ της πλατείας. Τη μέρα, στην πλατεία συγκεντρώνονταν ποδηλάτες, τουρίστες και πωλητές κοσμημάτων τα οποία υποτίθεται πως δεν περιείχαν νικέλιο. Τώρα, όμως, ήταν άδεια.

Ο Φρέντερικ κατέβηκε από το ποδήλατο και το ακούμπησε στο σιντριβάνι στη μέση της πλατείας. Έβγαλε τα ακουστικά και βεβαιώθηκε πως είχε στην τσέπη του αδιάβροχου τα φιλά για να αγοράσει ένα ζεστό ρολό κανέλας. Έριξε μια ματιά στην επιφάνεια του νερού, που αναταρασόταν από τις σταγόνες στο σκοτάδι.

Κάτι υπήρχε μέσα στο σιντριβάνι.

Συχνά επέπλεαν διάφορα πράγματα στο νερό. Οι υπάλληλοι του δήμου μάζευαν σε καθημερινή βάση άδεια κουτιά μπίρας, πλαστικές σακούλες και μονά παπούτσια, που περιέργως πώς είχαν καταλήξει εκεί.

Αλλά αυτό δεν ήταν παπούτσι.

Ο Φρέντερικ παραπάτησε. Τρία μέτρα μπροστά του, στο παλαιότερο σιντριβάνι της Κοπεγχάγης, επέπλεε ένας άνθρωπος, με τα χέρια απλωμένα στο πλάι και το κεφάλι βυθισμένο στο νερό. Η βροχή έπεφτε πάνω στη γυμνή πλάτη του και οι σταγόνες εκτινάσσονταν σαν εκατοντάδες μικροί πίδακες.

Προς στιγμήν, ο Φρέντερικ έμεινε ακίνητος. Είχε παραλύσει, όπως συνέβαινε κάποιες φορές στους εφιάλτες του, και ξυπνούσε θλιμμένος που είχε μεγαλώσει και δεν μπορούσε πια να ζητήσει από τη μαμά του παρηγοριά.

Έπειτα ούρλιαξε βραχνά και ασυνάρτητα.

«Βοήθεια! Με ακούει κανείς; Κάποιος είναι μέσα στο σιντριβάνι!»

Ήξερε πως θα έπρεπε να μπει στο σιντριβάνι και να γυρίσει ανάσκελα το σώμα, να προσφέρει τις πρώτες βοήθειες, να κάνει κάτι τέλος πάντων. Αλλά τα ζεστά ούρα που έτρεξαν στον μηρό του μαρτυρούσαν την αδυναμία του να βοηθήσει τον άνθρωπο.

Έριξε άλλη μία ματιά στο σώμα που επέπλεε στο νερό. Και τότε συνειδητοποίησε τι ήταν αυτό που έβλεπε. Δεν είχε δει ποτέ πεθαμένο από κοντά.

Με τρεμάμενα πόδια, έτρεξε προς την καντίνα που λειτουργούσε όλο το εικοσιτετράωρο. Οι αυτόματες πόρτες άνοιξαν και η ευωδιά από τα ρολά κανέλας χτύπησε τα ρουθούνια του, ενώ η ξανθιά ταμίας, που σιγοτραγουδούσε, τον κοίταξε έκπληκτη. Νερό από την κουκούλα κυλούσε στα μάτια του Φρέντερικ, που το σκούπισε μαζί με τα δάκρυά του.

«Βοήθεια, διάολε! Κάλεσε την αστυνομία!»

Η ταμίας τον παρατηρούσε με γουρλωμένα μάτια. Έπειτα άφησε τον δίσκο με τα ρολά κανέλας κι έπιασε το τηλέφωνο.

*

Έβρεχε με το τουλούμι στην Κοπεγχάγη. Το περίγραμμα των κεραμοσκελών είχε εξαφανιστεί και τα κτίρια φαινόταν θολά. Από τον ουρανό έπεφταν καταρράκτες χλιαρού

βροχόνερου πάνω στο πλακόστρωτο και στις ομπρέλες της Γκάμελτορ.

Ο επιθεωρητής της αστυνομίας Γέλε Κέρνερ μισόκλεισε τα μάτια και τόλμησε να κοιτάξει προς τα πάνω. Δεν είδε τίποτα το ελπιδοφόρο. Ίσως ο κόσμος διαλυόταν στα εξ'ων συνετέθη και η θάλασσα ήταν έτοιμη να καταπιεί τα τελευταία κομμάτια στεριάς. Σκούπισε το πρόσωπό του με το βρεγμένο χέρι του, έπνιξε ένα χασμουρητό κι έσκυψε για να περάσει κάτω από την ταινία οριοθέτησης. Τα αθλητικά του έμπαζαν νερό απ' τις ραφές και με κάθε βήμα του έτριζαν.

Μέσα από την κουρτίνα της βροχής είδε σιλουέτες καλυμμένες με πλαστικό να τοποθετούν τέντες πάνω από το σιντριβάνι. Σαν αυτές που πολλοί νοίκιαζαν όταν έκαναν πάρτι στον κήπο, ελπίζοντας πως δεν θα χρειαζόταν να τις χρησιμοποιήσουν. Ο Γέλε βρέθηκε γρήγορα κάτω από την προστασία της πλησιέστερης και κοίταξε το ρολόι του. Ήταν περασμένες εφτά και ο ήλιος ίσα που φαινόταν πίσω από τα σύννεφα. Όχι πως είχε και καμία διαφορά. Εκείνη η μέρα θα έπαιρνε μονάχα διάφορες αποχρώσεις του γκριζου.

Στο σιντριβάνι μπροστά του κειτόταν ένα γυμνό πτώμα, το οποίο αντανακλούσε το φως των προβολέων που είχαν στήσει οι τεχνικοί της Σήμανσης. Ο Γέλε παρατήρησε τη σκηνή, ενώ φορούσε μια προστατευτική φόρμα πάνω από τα βρεγμένα ρούχα του. Το πτώμα επέπλεε μπρούμυτα, σαν δύτης στην Ερυθρά Θάλασσα. Επρόκειτο για μια μεσήλικη γυναίκα, της οποίας το εύρος των ώμων και της πλάτης ήταν δύσκολο να υπολογιστεί. Είχε σκούρα μαλλιά με γκριζες τούφες και το κρανίο διακρινόταν ανάμεσά τους.

«Ήξερες πως λέγεται Σιντριβάνι της Κάριτας;»

Ο Γέλε στράφηκε και ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με τον

ερευνητή Γ. Χ. Κλάουσεν. Η κουκούλα της μπλε προστατευτικής φόρμας πλαισίωνε το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του και τον έκανε να μοιάζει με πρόσκοπο μέσα σε διαστημική στολή ενήλικα.

«Φαντάζομαι πως θα σε χαροποιήσει να μάθεις ότι η απάντηση είναι “όχι, Κλάουσεν, δεν το ήξερα”».

«Κάριτας σημαίνει φιλανθρωπία στα λατινικά. Γι’ αυτό η μορφή που βλέπεις στην κορυφή του σιντριβανιού είναι μια έγκυος γυναίκα. Το σύμβολο της αγάπης για τα πάντα». Ο Κλάουσεν σκούπισε τη βροχή από τα θυσανωτά φρύδια του και τίναξε τα χέρια.

«Περισσότερο με ενδιαφέρει το γιατί βρίσκεται ένα πτώμα εκεί», είπε ο Γέπε, δείχνοντας με το κεφάλι προς την κατεύθυνση του σιντριβανιού. «Τι ξέρουμε;»

Ο Κλάουσεν κοίταξε γύρω του και ανακάλυψε μια ομπρέλα που κάποιος είχε αφήσει πάνω σε ένα από τα στηρίγματα της τέντας. Την άνοιξε κι έκανε ένα δοκιμαστικό βήμα έξω στη βροχή.

«Τι παλιόκαιρος! Είναι αδύνατον να δουλέψουμε με τέτοιες συνθήκες. Έλα».

Ο Γέπε αναγκάστηκε να σκύψει για να χωρέσει το ψηλό κορμί του κάτω από την ομπρέλα που κρατούσε ο βραχύσωμος Κλάουσεν. Στάθηκαν μπροστά στην πέτρινη δεξαμενή και παρατήρησαν το πτώμα. Σταγόνες κυλούσαν πάνω στο λευκό κορμί, που έμοιαζε με μαρμάρινο άγαλμα. Ο φωτογράφος της αστυνομίας προσπαθούσε να βρει τις κατάλληλες γωνίες, ενώ ταυτόχρονα προστάτευε τη φωτογραφική μηχανή από τη βροχή.

«Οι τεχνικοί της Σήμανσης θα πρέπει να τη βγάλουν από το σιντριβάνι για να την εξετάσουν, προτού μπορέσουμε

να πούμε οτιδήποτε για εκείνη. Ξέρουμε, όμως, ότι είναι γυναίκα, λευκή, μετρίου αναστήματος, θα έλεγα γύρω στα πενήντα».

Μια ριπή αέρα έσπρωξε το πτώμα, το οποίο πέρασε από μπροστά τους και χτύπησε με το κεφάλι στο τοίχιο της δεξαμενής.

«Βρέθηκε στις έξι παρά είκοσι από ένα αγόρι που μοίραζε εφημερίδες. Το τηλεφώνημα στην Άμεση Δράση έγινε από την καντίνα στη γωνία, δύο λεπτά αργότερα. Δεν ξέρω γιατί δεν έχουν βγάλει ακόμα το πτώμα από το νερό. Το αγόρι και η ταμίας είναι στην καντίνα μαζί με έναν αστυνομικό και περιμένουν να καταθέσουν. Η ταμίας ήρθε στη δουλειά στις πέντε και είναι απολύτως σίγουρη ότι δεν υπήρχε κάτι στο νερό εκείνη την ώρα, οπότε το έγκλημα πρέπει να διαπράχθηκε κάποια στιγμή ανάμεσα στις πέντε και τις έξι παρά είκοσι το πρωί».

«Πιστεύεις πως σε αυτό το σημείο δολοφονήθηκε;» Ο Γέπε έριξε πίσω την κουκούλα του για να δει καλύτερα την πλατεία. «Τη δολοφόνησαν στη μέση της Στρέγκετ;»

Ο Κλάουσεν στράφηκε προς το μέρος του, με αποτέλεσμα η ομπρέλα να γείρει πίσω και η βροχή να πέφτει πάνω στον Γέπε. Τα μαλλιά του έγιναν μούσκεμα αμέσως.

«Συγγνώμη, Κέρνερ, δεν το ήθελα! Βράχηκες; Μάλλον εκφράστηκα με λάθος τρόπο. Όχι, δεν νομίζω πως δολοφονήθηκε εδώ, κι έχω λόγους να το πιστεύω».

«Θα ήταν πολύ ριποκίνδυνο...» Ο Γέπε προσπάθησε να αγνοήσει τις σταγόνες που κυλούσαν στον αυχένα του και εισχωρούσαν μέσα από το αδιάβροχό του.

«Μεγάλο το ρίσκο, επειδή κάποιος θα μπορούσε να εμφανιστεί εκείνη την ώρα. Και μόνο το γεγονός πως ο

δολοφόνος τόλμησε να πετάξει το πτώμα στο σιντριβάνι της Γκάμελτορ είναι, για εμένα τουλάχιστον, ακατανόητο». Ο Κλάουσεν κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι, μπερδεμένος. «Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Βλέπεις αυτά τα μικρά σημάδια στο δέρμα των χεριών; Είναι δυσδιάκριτα, επειδή καλύπτονται από το νερό».

Ο Γέπε μισόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να διακρίνει μέσα από τη βροχή. Πράγματι, στο εσωτερικό των καρπών της γυναίκας είδε μικρές, παράλληλες, συμμετρικές τομές. Ανοιχτές πληγές στον λευκό ιστό του δέρματος. Στον νου του ήρθε η εικόνα μιας ξεβρασμένης φάλαινας σε αποσύνθεση και αναγούλιασε.

«Δεν υπάρχει, όμως, αίμα στο σιντριβάνι».

«Ακριβώς!» Ο Κλάουσεν κατένευσε επιδοκιμαστικά. «Η αιμορραγία θα πρέπει να ήταν μεγάλη, ωστόσο δεν βρέθηκαν ίχνη αίματος, ούτε στο νερό ούτε έξω από το σιντριβάνι. Ακόμα και με τόση βροχή, θα εντοπίζαμε κάτι. Πέθανε κάπου αλλού».

Ο Γέπε κοίταξε τις προσόψεις των παλιών κτιρίων γύρω του. «Υπάρχουν στην περιοχή αρκετές κάμερες ασφαλείας, από τις οποίες θα μπορούσαμε να έχουμε εικόνες. Αν κάποιος ξεφορτώθηκε το πτώμα, ίσως να έχει καταγραφεί».

«Αν;» είπε ο Κλάουσεν, εμφανώς ενοχλημένος. «Δεν έκοψε τους καρπούς της κι έπειτα βούτηξε μόνη της στο σιντριβάνι, αυτό σ' το υπογράφω».

«Με τι έγιναν οι τομές;»

«Δεν το ξέρω. Ο Νίμποε θα πρέπει πρώτα να την εξετάσει». Ο Κλάουσεν έδειξε τον καθηγητή Νίμποε, τον ιατροδικαστή που αναλάμβανε τις νεκροτομές στις μεγάλες υποθέσεις ανθρωποκτονιών. «Εν πάση περιπτώσει, δεν

εντοπίστηκε το φονικό όπλο. Τα σκυλιά, εδώ και ένα μισάωρο που δουλεύουν, δεν έχουν βρει κάτι. Ούτε τα ρούχα της έχουν βρεθεί».

Το κινητό χτύπησε στην τσέπη του Γέπε. Σκούπισε το χέρι του στο παντελόνι κι έβγαλε προσεκτικά τη συσκευή. Είδε πως στην οθόνη έγραφε *Μαμά* και απέρριψε την κλήση. Τι να ήθελε εκείνη πάλι;

«Με άλλα λόγια, κάποιος μετέφερε ένα γυμνό πτώμα στη Στρέγκετ και το πέταξε στο σιντριβάνι νωρίς σήμερα το πρωί;»

«Ναι, τα στοιχεία αυτό μας υποδεικνύουν». Ο Κλάουσεν έκανε μια γκριμάτσα αμηχανίας, σαν να ένιωθε εν μέρει υπεύθυνος γι' αυτό το παράλογο σενάριο.

«Ποιος στον διάολο σκέφτηκε κάτι τέτοιο;»

Ο Γέπε σκούπισε το νερό από τον αυχένα του κι έτριψε τα πρησμένα του μάτια. Είχε κοιμηθεί ελάχιστα και άσχημα. Το γυμνό πτώμα μιας γυναίκας δεν ήταν ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο είχε φανταστεί πως θα ξεκινούσε η μέρα του.

Ένα εκνευριστικό τραγούδι τού είχε κολλήσει στο μυαλό, που έλεγε για σταγόνες της βροχής που έπεφταν στο κεφάλι, και του την έδινε που δεν μπορούσε, τουλάχιστον, να διαλέξει το τραγούδι που θα του κολλούσε όταν ήταν κουρασμένος και στρεσαρισμένος. Συνήθως, ποπ μελωδίες τρύπωναν στο μυαλό του και τον έκαναν να σιγοτραγουδάει παρά τη θέλησή του: *ντουμ ντουμ ντι ντουμ ντί ντουμ ντι ντουμ νταμ.*

Ανέβασε την κουκούλα και προχώρησε προς την καντίνα, όπου τον περίμενε το αγόρι που μοίραζε τις εφημερίδες.

Οι στριγκλιές ήταν ανυπόφορες. Ένα επίμονο, απελπισμένο κλάμα, ίδιας συχνότητας με τον επιθανάτιο ρόγχο και τον οδοντιατρικό τροχό. Ο χειρότερος ήχος του κόσμου.

Η επιθεωρήτρια της αστυνομίας Ανέτ Βέρνερ γύρισε πλευρό κι έκλεισε σφιχτά τα μάτια. Ο Σβεντ είχε πάει να φροντίσει το μωρό. Ήταν η ευκαιρία της να κοιμηθεί λιγάκι, κάτι που δεν είχε καταφέρει το προηγούμενο βράδυ. Έβαλε το μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι της για να μην την αποσπά ο ήχος και ο κόσμος γύρω της. Προσπάθησε να φανταστεί τι θα έδινε για να κοιμηθεί ένα βράδυ με ηρεμία, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι.

Το κλάμα από το διπλανό δωμάτιο ανακατευόταν με την καθησυχαστική φωνή του Σβεντ. Μα γιατί δεν έκλεισε την πόρτα; Ίσως θα έπρεπε να σηκωθεί η ίδια να την κλείσει. Ήθελε να πάει και στην τουαλέτα. Πριν την 1η Αυγούστου φέτος θα είχε αγνοήσει τη γεμάτη κύστη της και θα συνέχιζε να κοιμάται. Αλλά τώρα πια δεν είχε εμπιστοσύνη στο ταλαιπωρημένο, σαραντατετράχρονο κορμί της· σίγουρα δεν θα υπάκουε.

Η Ανέτ ανακάθισε βαριά κι ύστερα κατέβασε τα πόδια της από το κρεβάτι. Άραγε πότε θα εξαφανιζόταν αυτή η μόνη αίσθηση ζάλης και αποσυντονισμού που είχε;

Σηκώθηκε αργά, νιώθοντας κάθε άρθρωση του κορμιού της να υποχωρεί κάτω από το βάρος του σκελετού, ο οποίος δεν είχε πια τη στήριξη του πάλαι ποτέ δυνατού μυϊκού της συστήματος. Το στήθος της πονούσε. Κοίταξε κάτω και διαπίστωσε πως για άλλη μία φορά είχε ξεχάσει να βγάλει τα παπούτσια της το βράδυ. Έσυρε τα πόδια της σαν ζόμπι πάνω στο χαλί, προσπέρασε το παιδικό δωμάτιο και μπήκε στην τουαλέτα.

Πώς μπορούσε ο Σβεντ να είναι τόσο ήρεμος και αισιόδοξος; Κλείδωσε την πόρτα και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Μοιάζω με ζωντανή νεκρή, σκέφτηκε και κάθισε στη λεκάνη. Καλύτερα να ήμουν νεκρή.

Κάτι παρόμοιο είχε σκεφτεί όταν ανακάλυψε, πριν από έναν περίπου χρόνο, πως ήταν έγκυος. Δεν σχεδίαζαν να κάνουν παιδί, καθώς είχαν συμφωνήσει, εδώ και πολύ καιρό, πως δεν ήθελαν, κι έτσι είχαν γίνει οι καλύτεροι σκυλογονείς του κόσμου. Κλείνοντας και οι δυο τους τα σαράντα, είχαν σταματήσει να μιλάνε για το θέμα. Ίσως γι' αυτό είχαν αμελήσει να παίρνουν συστηματικά προφυλάξεις· η σκέψη πως το σεξ θα μπορούσε να οδηγήσει στην τεκνοποίηση είχε εξαφανιστεί από το υποσυνείδητό τους. Για κάμποσο διάστημα, η Ανέτ πολύ απλά νόμιζε πως ήταν άρρωστη, πως είχε κληρονομήσει την καρδιοπάθεια του πατέρα της και πως αργά ή γρήγορα θα έκανε τριπλό μπαϊπάς ή θα έβαζε βηματοδότη. Η γνωμάτευση του γιατρού μετά τις εξετάσεις αίματος την ανακούφισε. Έλεϊτα τη σόκαρε.

Καλύτερα να ήμουν νεκρή.

Κατά τα άλλα, όλα είχαν πάει καλά. Ο Σβεντ χάρηκε πολύ με τα νέα και τη στήριζε σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Η εγκυμοσύνη ήταν υποδειγματική, η τιμή της αυχενικής πτυχής του εμβρύου εντυπωσιακά καλή, και ο τοκετός έγινε γρήγορα, χωρίς προβλήματα. Είχε αφηγήσει τις εναντίον της πιθανότητες και είχε διαψεύσει τις όποιες στατιστικές για τις γυναίκες που γίνονται πρώτη φορά μητέρες σε ηλικία άνω των σαράντα. Όταν, όμως, έβαλαν το μωρό στην αγκαλιά της, καθαρό και πανέμορφο, κι αμέσως άρχισε να βυζαίνει, η Ανέτ δεν αισθάνθηκε τίποτα. Αυτό το δέσιμο που ενστικτωδώς θα έπρεπε να δημιουργηθεί με τη γέννηση της

κόρης της, δεν υπήρχε, και δυσκολευόταν να νιώσει αγάπη. Τουλάχιστον εκείνη.

Για τον Σβεντ, τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Τους τελευταίους δυόμισι μήνες είχε δώσει τον καλύτερο εαυτό του, ενώ η αγάπη του για το λιλιπούτειο ανθρωπάκι ολοένα και μεγάλωνε. Πώς κοίταζε τη μικρή κάθε φορά που την κρατούσε! Τα μάτια του έλαμπαν από περηφάνια. Ο Σβεντ έμοιαζε με ψάρι που κολυμπούσε σε γνώριμα νερά, σαν να ήταν ήδη έτοιμος να γίνει πατέρας. Η Ανέτ, από την άλλη, προσπαθούσε· προσπαθούσε με όλες της τις δυνάμεις. Και θα τα κατάφερνε καλύτερα αν δεν ήταν τόσο κουρασμένη διαρκώς.

Ακούμπησε τους αγκώνες της πάνω στους μηρούς, έσκυψε μπροστά και στήριξε το μέτωπό της στις παλάμες.

«Κοιμάσαι, αγάπη μου;»

Η Ανέτ ανασήκωσε απότομα το κεφάλι, κάτι που έκανε τον αυχένα της να πονέσει, και ο πονοκέφαλός της αναζωπυρώθηκε. Η φωνή του Σβεντ ερχόταν από την άλλη πλευρά της πόρτας. Προφανώς στεκόταν έξω από την τουαλέτα.

«Κατουράω. Μπορείς να περιμένεις δύο λεπτά;»

Άκουσε τον εκνευρισμό στη φωνή της. Έτσι μιλούσαν πολλές γυναίκες, αλλά εκείνη σπάνια το έκανε. Να που τώρα είχε γίνει δεύτερη φύση της. Σηκώθηκε, έπλυνε τα χέρια της και άνοιξε την πόρτα.

«Πεινάει, γι' αυτό δεν σταματάει να κλαίει. Δες! Ψάχνει να βρει φαγητό με το στοματάκι της». Ο Σβεντ σήκωσε προσεκτικά τη μικρή και τη φίλησε στο μέτωπο, προτού τη δώσει στην Ανέτ.

Εκείνη άπλωσε τα χέρια κι αμέσως την κατέκλυσε ο γνώριμος φόβος πως θα της έπεφτε κατά λάθος το πλασματάκι

στο πάτωμα. Αυτοί που λένε πως σκυλί και παιδί είναι το ίδιο πράγμα, δεν ξέρουν τίποτα, σκέφτηκε, παρότι πριν από δύομισι μήνες κι εκείνη το ίδιο πίστευε. Κοίταξε το μωρό που έκλαιγε στην αγκαλιά της.

«Μου λείπουν τα αγόρια. Πότε θα πάμε να τα πάρουμε;»

Ο Σβεντ τής έριξε μια ανήσυχη ματιά. «Τα σκυλιά νομίζω ότι θα αντέξουν για άλλη μία εβδομάδα στη μητέρα μου. Βγαίνουν βόλτα τρεις φορές τη μέρα. Τώρα έχει σημασία η μικρή μας Γκούντρον».

«Σταμάτα να τη λες έτσι! Ακόμα δεν έχουμε αποφασίσει το όνομα». Η Ανέτ τον έσπρωξε τόσο δυνατά περνώντας δίπλα του, που τον κόλλησε στον τοίχο του μικρού διαδρόμου έξω από την τουαλέτα.

«Νόμιζα πως ήθελες να την ονομάσουμε Γκούντρον».

Η Ανέτ έβαλε πλώρη για την εξώπορτα. «Θα πάω στο αμάξι να τη θηλάσω. Και μην πεις τίποτα, μου αρέσει να κάθομαι εκεί». Βρόντηξε την πόρτα βγαίνοντας, και το μωρό τρόμαξε στην αγκαλιά της. Έτρεξε μέσα στη βροχή μέχρι το αμάξι, που βρισκόταν προφυλαγμένο κάτω από το υπόστεγο, και άνοιξε την πόρτα. Το μωρό είχε σταματήσει να κλαίει, ίσως από την έκπληξη, όταν σταγόνες βροχής έπεσαν στο πρόσωπό του.

Το αμάξι είχε την οικεία μυρωδιά των σκυλιών, που την έκανε να νιώθει ασφαλής. Η Ανέτ κάθισε στη θέση του οδηγού, άνοιξε την πουκαμίσια της και οδήγησε το στόμα της κόρης της στο πρησμένο της στήθος. Το μωρό το βρήκε αμέσως και άρχισε να θηλάζει. Σιγά σιγά ηρέμησε. Η Ανέτ αναστέναξε βαριά και προσπάθησε να διώξει τη μόνιμη ένταση από το κορμί της. Σκούπισε προσεκτικά μια σταγόνα βροχής από το μέτωπο της κόρης της και μύρισε τα απαλά μαλλάκια

της. Όταν ήταν έτσι ήσυχη και ακίνητη, όλα έμοιαζαν καλύτερα. Αλλά τα κλάματα και το νυχτερινό πανδαιμόνιο δύσκολα μπορούσε να τα διαχειριστεί. Το ίδιο και τις ευθύνες της μητρότητας. Της έλειπε η δουλειά της.

Κοίταξε το σπίτι. Ο Σβεντ σίγουρα θα είχε βαλθεί να σκουπίζει ή να συμμαζεύει. Με μια γρήγορη κίνηση άνοιξε το ντουλαπάκι του συνοδηγού κι έβγαλε από μέσα τον ασύρματο της αστυνομίας. Κανονικά θα έπρεπε να τον είχε αφήσει στον φωριαμό της, στο αστυνομικό τμήμα, αλλά δεν της έκανε καρδιά να τον αποχωριστεί. Ήταν ζήτημα χρόνου να ανακαλύψουν πως ο ασύρματος έλειπε, και επομένως να τον απενεργοποιήσουν, ωστόσο έβρισκε παρηγοριά στο γεγονός ότι όσο τον είχε στα χέρια της μπορούσε να ακούει τη συχνότητα. Βεβαιώθηκε πως η ένταση του ήχου ήταν χαμηλή, ώστε να μην τρομάξει το μωρό, και τον άνοιξε. Τα γνωστά παράσιτα έκαναν το στομάχι της να σφιχτεί.

...και χρειαζόμαστε συνοδεία για τη μεταφορά του πτώματος που βρέθηκε στην Γκάμελτορ, στην Κοπεγχάγη. Το θύμα θα μεταφερθεί από τον τόπο εύρεσης στο νεκροτομείο, όπου και θα εξεταστεί. Διατηρείται ο αποκλεισμός της Φρεντερικσπεργκέδε, της Γκάμελτορ και της Νίτορ, μέχρι τα εγκληματολογικά εργαστήρια του Ανατολικού Τομέα να ολοκληρώσουν την αυτοψία και τη συλλογή στοιχείων και τυχόν αντικειμένων...

Ένας φόνος στην Γκάμελτορ; Λογικά, την έρευνα θα αναλάμβαναν οι συνάδελφοί της από το τμήμα. Η Ανέτ δυνάμωσε τον ήχο και βόγκηξε. Γιατί κάτι τόσο φυσικό, όπως ο θηλασμός, να πονάει τόσο πολύ, γαμώτο;

...θα πρέπει να συγκεντρώσουμε υλικό απ' όλες τις κάμερες ασφαλείας στον περιβάλλοντα χώρο. Ο επιθεωρητής

Κέρνερ, από το Ανθρωποκτονιών, ο οποίος συντονίζει την έρευνα, διέταξε...

Ο Κέρνερ. Ο επιθεωρητής Γέπε Κέρνερ, ο οποίος εργαζόταν στο Τμήμα 1, την υπηρεσία που αναλάμβανε τα εγκλήματα κατά της ζωής. Ο συνεργάτης της.

Ο Κέρνερ δεν είχε πια τη Βέρνερ. Και η Βέρνερ δεν είχε τη δουλειά της. Η Ανέτ απενεργοποίησε τον ασύρματο.

*

«Μήπως ξέρει κάποιος πού βρίσκεται η Σαϊντάνι;»

Ο Γέπε ρώτησε ήρεμα, με την πλάτη γυρισμένη στους συναδέλφους του, ενώ καταγινόταν με τα μπερδεμένα καλώδια του υπολογιστή. Κανονικά, εκείνος θα έπρεπε να γνωρίζει πού βρίσκεται η επιθεωρήτρια Σάρα Σαϊντάνι, μιας και είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας στο κρεβάτι της, αλλά είχαν αποφασίσει ότι, προς το παρόν, αυτό δεν ήταν κάτι που αφορούσε τους συναδέλφους τους στο Ανθρωποκτονιών.

«Ίσως είναι στο σπίτι με άρρωστο παιδί, ως συνήθως. Με ερυθρά ή γρίπη. Αυτά πάντα κάτι κολλάνε». Ο επιθεωρητής Τόμας Λάρσεν τσάκισε το χάρτινο κυτελλάκι του ακριβού καφέ που είχε αγοράσει απέξω και το πέταξε στο καλάθι σκουπιδιών. Ο Λάρσεν δεν είχε ούτε παιδί ούτε κατανόηση για εκείνους που είχαν, και φρόντιζε σε κάθε ευκαιρία να το επισημαίνει στους συνεργάτες του.

Ο Γέπε κοίταξε το ρολόι πάνω από την πόρτα. Ήταν δέκα και πέντε. «Τότε θα αρχίσουμε χωρίς εκείνη». Δήλωσε πως το μηχάνημα δούλευε μια χαρά και ρύθμισε τη φωτεινότητα της εικόνας που προβαλλόταν στην επίπεδη οθόνη της αίθουσας συσκέψεων. Έπειτα στράφηκε κι έγενεψε με

το κεφάλι στους δώδεκα συναδέλφους του, που περίμεναν με τα σημειωματάριά τους ανά χείρας και βλέμματα γεμάτα ανυπομονησία. Δεν έβρισκαν συχνά ένα πτώμα σε σιντριβάνι στη Στρέγκετ.

«Λοιπόν, για να κάνω μια σύνοψη: η Άμεση Δράση έλαβε το τηλεφώνημα στις 5.42 το πρωί. Το πρώτο περιπολικό κατέφθασε στο σημείο έξι λεπτά αργότερα. Ο γιατρός που κλήθηκε διαπίστωσε τον θάνατο στις 6.15». Ο Γέπε σταύρωσε τα χέρια πάνω στο στήθος. «Οι άντρες του περιπολικού έκριναν πως το θύμα πιθανότατα δολοφονήθηκε, και γι' αυτό μας κάλεσαν».

Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε διακριτικά και η Σάρα Σαϊντάνι τρύπωσε και κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα στον τοίχο. Τα σκούρα, σγουρά μαλλιά της γυάλιζαν από τη βροχή και η ματιά της ήταν ζοηρή.

Ο Γέπε ένωσε τη γνώριμη έξαψη, όπως πάντα όταν εκείνη βρισκόταν κοντά του.

Εκείνη.

Η Σάρα Σαϊντάνι, συνάδελφος στο Ανθρωποκτονιών, μητέρα δύο κοριτσιών, χωρισμένη, με καταγωγή από την Τυνησία και δέρμα στο χρώμα της σοκολάτας γάλακτος.

«Καλώς τη Σαϊντάνι». Ο Γέπε έριξε μια γρήγορη ματιά στις σημειώσεις του, παρόλο που ήξερε απέξω τι είχε γράψει. «Το θύμα ταυτοποιήθηκε. Πρόκειται για την Μπετίνα Χολτ, νοσοκόμα, πενήντα τεσσάρων ετών, κάτοικο Χούσουμ. Χθες δηλώθηκε η εξαφάνισή της και η φωτογραφία της ανέβηκε στη βάση δεδομένων της POLSAS, ωστόσο δεν έχει γίνει ακόμα η αναγνώριση». Αναφερόταν στο εσωτερικό σύστημα της αστυνομίας, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένες όλες οι πληροφορίες εκκρεμών και κλειστών

υποθέσεων. Ακουγόταν αποδοτικό και αποτελεσματικό. Δεν ήταν. «Η οικογένεια έχει κληθεί να αναγνωρίσει το πτώμα, οπότε σύντομα θα ξέρουμε με σιγουριά αν είναι αυτή. Το θύμα βρέθηκε χωρίς ρούχα, να επιπλέει μπρούμυτα, όπως μπορείτε όλοι να δείτε στη φωτογραφία».

Ο Γέπε έδειξε την κοκκώδη φωτογραφία, πάτησε ένα πλήκτρο, και εμφανίστηκε μια πιο κοντινή εικόνα του ωχρού πτώματος στο σκουρόχρωμο νερό.

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες που μας έδωσαν οι μάρτυρες, το πτώμα δεν βρισκόταν στο σιντριβάνι στις πέντε, οπότε μπορούμε να υποθέσουμε ότι τοποθετήθηκε εκεί ανάμεσα στις πέντε και τις έξι παρά είκοσι. Πρέπει να αποκτήσουμε πρόσβαση στο υλικό από τις κάμερες ασφαλείας της περιοχής...»

«Κέρνερ;»

«Ναι, Σαϊντάνι».

«Πήρα την πρωτοβουλία να συγκεντρώσω το υλικό από τις κάμερες ασφαλείας του δήμου και να το μελετήσω. Γι' αυτό άργησα». Η Σάρα Σαϊντάνι τούς έδειξε ένα USB, το οποίο κρατούσε ανάμεσα στα δάχτυλά της. «Η κάμερα πάνω από την καντίνα παρέχει καλή εικόνα. Πήγαινε το βίντεο στις 5.17».

Ο Γέπε πήρε το στικάκι με ένα νεύμα ικανοποίησης, άνοιξε το βίντεο και το προχώρησε. Στην οθόνη εμφανίστηκε η εικόνα της σκοτεινής και άδειας πλατείας, στην οποία δεν υπήρχε τίποτε άλλο πέρα από ένα ποδήλατο, το οποίο είχε αναποδογυρίσει από τον αέρα. Από τις 5.10 και μετά, ο Γέπε άφησε το βίντεο να εξελιχθεί με την κανονική του ταχύτητα, και ένα λεπτό αργότερα εμφανίστηκε μια σκιά στο πάνω μέρος της οθόνης.

«Έρχεται από τη Στουντιεστρέδε, με κατεύθυνση το σιντριβάνι», είπε ανυπόμονα ο Λάρσεν. «Τι καβαλάει;»

«Ένα ποδήλατο για μεταφορά φορτίου. Δείτε τι γίνεται!» Η Σάρα έγνεψε προς την οθόνη.

Η σκοτεινή φιγούρα πλησίασε το σιντριβάνι και τον φανοστάτη της Φρεντερικσπεργκέδε. Πράγματι, καβαλούσε ένα ποδήλατο με καρότσα στο μπροστινό του μέρος και φορούσε σκουρόχρωμο αδιάβροχο με ανεβασμένη την κουκούλα. Δεν φαινόταν το πρόσωπο, ούτε μπορούσαν να καταλάβουν αν επρόκειτο για άντρα ή γυναίκα. Δεν διακρινόταν κανένα χαρακτηριστικό. Το ποδήλατο σταμάτησε στο σιντριβάνι και ο οδηγός του κατέβηκε.

«Ξεκαβαλάει σαν άντρας. Βλέπετε; Περνάει το πόδι του πάνω από τη σέλα». Ο Λάρσεν σηκώθηκε και τους έδειξε.

Η Σάρα δεν έχασε χρόνο. «Μα κι εγώ έτσι ξεκαβαλάω, δεν σημαίνει κάτι αυτό. Για δείτε τι γίνεται τώρα...»

Η φιγούρα με το αδιάβροχο τράβηξε ένα σκουρόχρωμο ύφασμα ή πλαστικό κάλυμμα από τη μακρόστενη, επίπεδη καρότσα του ποδηλάτου, που έμοιαζε με μοντέλο Long John. Το πτώμα εμφανίστηκε μέσα από το σκοτάδι. Η φιγούρα το σήκωσε σβέλτα και χωρίς κόπο και το άφησε μέσα στη δεξαμενή. Όταν το πτώμα άρχισε να επιπλέει, η φιγούρα στάθηκε ακίνητη.

Ο Γέλε μέτρησε ως το δύο, έπειτα ως το πέντε. «Τι κάνει;»

«Κοιτάζει», συμπέρανε ο Λάρσεν. «Προφανώς αποχαιρετάει το θύμα».

Έπειτα από εφτά ατέλειωτα δευτερόλεπτα, η σκοτεινή φιγούρα καβάλησε το ποδήλατο και απομακρύνθηκε από το σιντριβάνι, παίρνοντας τον ίδιο δρόμο από τον οποίο είχε έρθει.

Ο Γέλε περίμενε για λίγο, ώστε να βεβαιωθεί πως τίποτε

άλλο δεν θα συνέβαινε, κι έπειτα σταμάτησε το βίντεο. Ένας δολοφόνος με ποδήλατο. *Μόνο στη Δανία γίνονται αυτά!* Ξεφύσησε κουρασμένα.

«Σαϊντάνι, έχεις την ευγενή καλοσύνη να στείλεις το υλικό από τις κάμερες στα φιλαράκια μας στα εργαστήρια του Κέντρου Εγκληματολογικών Ερευνών και να τους ζητήσεις να ψάξουν κι άλλες κάμερες στην ευρύτερη περιοχή, ώστε να βρούμε από πού ήρθε; Λογικά, θα καταφέρουμε να ακολουθήσουμε τη διαδρομή του δράστη στο μεγαλύτερο κομμάτι της πόλης».

Τα καστανά μάτια της Σάρα συνάντησαν τα δικά του από τη δεύτερη σειρά καθισμάτων. Έδειχνε χαρούμενη και το πρόσωπό της έλαμπε από ενθουσιασμό. Ή μήπως από έρωτα; Ο Γέπε δεν μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει την έκφρασή της. Βιάστηκε να στρέψει αλλού το βλέμμα του, προτού στα χείλη του σχηματιστεί ένα αταίριαστο για την περίπτωση χαμόγελο.

«Θα δουλέψουμε όπως πάντα, προσπαθώντας να μάθουμε το πώς, το γιατί και το ποιος. Ο Φαλκ κι εγώ θα είμαστε κατ' αρχάς μαζί. Σαϊντάνι, θα έχεις την ευχαρίστηση να συνεργαστείς με τον Λάρσεν».

Ο Λάρσεν σήκωσε ψηλά τα χέρια, σαν να είχε κερδίσει κάποιο βραβείο, και ο Γέπε ένιωσε ένα τσίμπημα ζήλιας που ο κοκορόμυαλος θα δούλευε μαζί με τη Σάρα. Αλλά δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς· δεν θα διακινδύνευαν να αποκαλύψουν τη σχέση τους.

«Ο Φαλκ κι εγώ θα παραστούμε στη νεκροτομή κι έπειτα θα μιλήσουμε με τους κοντινούς συγγενείς της Μπετίνα Χολτ. Αν πρόκειται για εκείνη, φυσικά. Η Σαϊντάνι, ως συνήθως, θα ασχοληθεί με την ηλεκτρονική αλληλογραφία, τις

τηλεφωνικές συνομιλίες και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης του θύματος».

Η Σάρα κατένευσε. «Έχουν εξαφανιστεί όλα της τα υπάρχοντα; Πορτοφόλι, κινητό και τα ρούχα που φορούσε;»
«Μέχρι στιγμής δεν τα έχουμε βρει».

«Ζήτα από τους συγγενείς να φέρουν τον υπολογιστή της και να μας δώσουν τον αριθμό του κινητού της, ώστε να αιτηθώ τη λίστα με τις κλήσεις. Ίσως είχε επικοινωνήσει με τον δράστη».

«Θα το κάνω. Ο Λάρσεν θα ασχοληθεί με τους μάρτυρες και θα μιλήσει με τους συναδέλφους της, τους γείτονες, τους φίλους και με όποιον άλλο κρίνει σκόπιμο».

Ο Γέπε έριξε μια γρήγορη ματιά σε όσους είχαν μαζευτεί στην αίθουσα. Οι άντρες που διοικούσε, συν οι ενισχύσεις, ήταν έτοιμοι για το πρώτο απαιτητικό εικοσιτετράωρο, στο οποίο θα συγκέντρωναν πληροφορίες.

«Θα πρέπει να γίνει έρευνα πόρτα πόρτα στην Γκάμελτορ, ώστε να μιλήσουμε με όλους τους πιθανούς μάρτυρες. Μπορεί κάποιος να είχε αϋπνίες και να κοιτάζε έξω από το παράθυρο στις πέντε και τέταρτο το πρωί».

Ένας από τους αστυνομικούς, του οποίου το γυμνό κρανίο γυάλιζε από το φως, ανέμιση το χέρι. Ο Γέπε δεν θυμόταν αν τον έλεγαν Μόρτεν ή Μάρτιν. Ήταν ένας από τους καινούριους.

«Αναλαμβάνω την έρευνα πόρτα πόρτα».

«Υπέροχα. Θα δίνεις αναφορά στον Λάρσεν».

Ο παραφλός Μόρτεν ή Μάρτιν κατένευσε.

«Πρέπει να εξετάσουμε και το ποδήλατο, με βάση το υλικό που έχουμε από τις κάμερες ασφαλείας. Ξέρουμε τη μάρκα; Να μάθουμε ποιοι πουλάνε τέτοια μοντέλα, αν

κάποιο ποδήλατο με καρότσα εκλάπη τους τελευταίους μήνες, και τα σχετικά».

Ο Λάρσεν σήκωσε το χέρι, πάντα σε ετοιμότητα και πάντα πρόθυμος.

Ο Γέπε κατένευσε και στράφηκε στην αρχηγό της αστυνομίας, που καθόταν στην πρώτη σειρά.

«Αρχηγέ, φαντάζομαι πως εσύ θα αναλάβεις την ενημέρωση του Τύπου».

Η βλοσυρή ματιά της συνάντησε τη δική του. Η αρχηγός, εδώ και πολύ καιρό, τους προειδοποιούσε πως θα βγει στη σύνταξη, αλλά, απ' όσο μπορούσε να κρίνει ο Γέπε, ήταν πιο δραστήρια και πιο οξυδερκής από ποτέ, οπότε αυτός υπέθετε ότι θα έμενε στην υπηρεσία για κάνα δυο χρόνια ακόμα.

Σήκωσε τον νεανικό αντίχειρά της στον αέρα. Για εκείνη, οι συνεντεύξεις Τύπου ήταν απλώς κάτι ενοχλητικό, αλλά για τον Γέπε αποτελούσαν ένα σχεδόν αξεπέραστο εμπόδιο.

Της έγνεψε με ευγνωμοσύνη.

«Έχει κάποιος ερωτήσεις;» Κοίταξε ξανά τους παρισταμένους και το βλέμμα του στάθηκε για λίγο στον επιθεωρητή Φαλκ, ο οποίος είχε στυλώσει τα μάτια στο τραπέζι, λες και είχε προσδοκίες από τον εαυτό του στις οποίες δεν μπορούσε να ανταποκριθεί. Ήταν ένας μεσήλικας ερευνητής, που το μουστάκι του συναγωνιζόταν τα φρύδια σε πυκνότητα και γκριζάρισμα. Η στρογγυλή κοιλιά του πλαισιωνόταν από ένα ζευγάρι χρωματιστές τιράντες και οι συνηθισμένοι του ρυθμοί εργασίας κυμαίνονταν από μέτριοι ως υπερβολικά αργοί. Ο Φαλκ είχε επιστρέψει πρόσφατα στην υπηρεσία, έπειτα από μια μεγάλη αναρρωτική άδεια εξαιτίας του άγχους του, και δεν έδειχνε στην καλύτερη φυσική κατάσταση.

Ο Γέπε χτύπησε την παλάμη του στο τραπέζι. «Καλή μας τύχη!»

Οι αστυνομικοί σηκώθηκαν συνομιλώντας ζωηρά και κατευθύνθηκαν προς την πόρτα κρατώντας τα σημειωματάρια και τα αδειανά κυπελλάκια του καφέ. Η Σάρα Σαϊντάνι και ο Τόμας Λάρσεν έφυγαν μαζί. Ο Λάρσεν την είχε αγκαλιάσει ανέμελα από τους ώμους. Ο Γέπε άγγιξε με τη γλώσσα του την άφτρα που είχε βγάλει στο εσωτερικό της παρειάς του και τη δάγκωσε. Πολύ σύντομα, στην αίθουσα συσκέψεων απέμειναν μόνο εκείνος και η αρχηγός.

Τον κοίταξε βλοσυρά. «Κέρνερ, θέλω να ακούσω από το στόμα σου ότι μπορείς να συντονίσεις την έρευνα. Είσαι έτοιμος;»

«Τι εννοείς; Αφού εσύ μου την ανέθεσες».

Η αρχηγός ανασήκωσε τα φρύδια, και οι πυκνές βλεφαρίδες της ακολούθησαν προς τα πάνω την κίνηση του μετώπου. «Δεν έχω αμφιβολία για τις ικανότητές σου».

«Τότε, γιατί με ρωτάς;»

«Ηρέμησε! Έχω απλώς ένα άσχημο προαίσθημα γι' αυτή την υπόθεση. Μου φαίνεται πως δεν θα είναι εύκολη ούτε η εξιχνίασή της ούτε η διαχείριση του Τύπου. Και σίγουρα σου λείπει η συνάδελφός σου...»

Όστε αυτό φοβόταν! Πως εκείνος δεν θα κατάφερνε να φέρει εις πέρας την έρευνα χωρίς την Ανέτ Βέρνερ στο πλευρό του. Της χαμογέλασε καθησυχαστικά.

«Ίσως καταφέρω να την εξιχνιάσω πιο γρήγορα τώρα που δεν θα έχω τη Βέρνερ να μπλέκεται στα πόδια μου».

Η αρχηγός τον χτύπησε φιλικά στον ώμο και βγήκε από την αίθουσα. Δεν έδειχνε και τόσο σίγουρη γι' αυτό.